I

Це скоїлось на Миргородщині.

У двадцяті роки, коли лютували продзагони, вигрібаючи весь хліб до зернини, в одному з сіл розп'яли серед ночі священика.

Вивели за село на узвишшя, де стояв заздалегідь укопаний хрест, та й прибили до того хреста вухналями.

Розп'яли за те, що буцімто священик намовляв парафіян ховати хліб, не давати до Москви ненаситної.

Священик до ранку й сконав.

І село збунтувалося.

Особливо жінота (українські жінки завжди попереду йшли).

Розігнали продзагін, як не одстрілювались, а головного чекіста зловили і розп'яли в свою чергу. Не на хресті — на шкільному нужникові. Ще й насадили на головешку великий чавун із лайном.

II

"Господи,— думаю,— як же здрібнів мій народ за роки, що минули з двадцятих!"